

הודעה חשובה לקוראי 'אוסף גליונות ה'י"ג'
 עלוני "מי באר" המופיעים לפניכם כאן ב'אוסף', הינם רק חלק מהעלונים, יש עוד עלונים המופצים במיילים בלבד. (לדוגמה השבוע: עלון מיוחד על פרשת זכור "אמנתי ותחת")
 כדאי להצטרף למקבלי העלון במייל
 a0548496676@gmail.com

פרשת ויקרא
 תשפ"ב

חדש!!!

קו "מי באר" - שע"י "קול הלשון"

0733718245

שלוחה 1 - שיעור יומי כרך היומי בהלכה - משנה ברורה לפי סדר 'דרשו'. (השיעור מתעדכן בערך בשעה 20:00).
 שלוחה 2 - מסר קצר על פרשת השבוע. (שבועי)
 שלוחה 3 - ניגוני קודש, המביאים לאהבת ויראת ה'.
 כל ההתחלות קשות, יתכנו שיבושים מסויימים עד ללמידת המערכת.

גליון נ"ה

"אדם כי יקרבו מקרבן לה' - תפילה במקום קרבן - חיזוק בענייני תפילה"

במלים אלו, וכן כל יום יום עד שיתרגל היטב כוונת הקטע הזה, וימשול בו. או אז יהיה קטע זה שלו, ובנקל יכון בו בדרך ממילא כל יום יום, ואחר כך יוכל לגשת הלאה לעשות כן גם לקטע הבא, עד שבדרך זו יכבוש בס"ד כל התפילות תחת הרגל הקדושה בסייעתא דשמיא.

והרבה נסו הדרך הזו ובחסידי השם יתברך הצליחו, עד שנעשו עובדי ה' אמתיים, ועלו ממדרגה למדרגה בהירות כונתם בעמדם לפני ה' בתפלה. ע"כ מפתחת הספר 'ברומו של עולם'. [ובנותן עניין להביא את דברי הגה"צ ר' אלימלך בידרמן שליט"א על דברי המן הרשע המובאים במסכת מגילה (דף טז). שבעת שפגש את מרדכי הצדיק שלמד עם תלמידיו הלכות מנחות [ביום השלישי של צום (!!) ובעת היותו מבוקש מספר 1 בממלכה (!)] "אמר להו: [-המן למרדכי לתלמידיו] אתא מלי קומצי קמחא דידכו, ודחי עשרה אלפי ככרי כספא דידי. [הגיע קומץ מנחה שלכם ודחה את העשרת אלפים כסף שאני שילמתי לאחשוורוש].

את העשרה אלפים כסף שאני שילמתי לאחשוורוש]. מסביר הגה"צ: 'שקליפת המן' זה "הכל או כלום" - או שאני עובד את ה' בלימוד של 18 שעות ביממה ותפילה בכל הכוח והלב, או כלום, אבל מרדכי הצדיק שנה לתלמידיו, "קמיצה" שהקב"ה מעלה לפניו קרבן ריח ניחוח אפילו 'קומץ', שזה עבודה קטנה ביותר, זה ג"כ נחת רוח גדולה לפניו. [כמוכן שצריך לשאוף לשלימות, אבל הדרך לשלימות מורכבת מהרבה קמיצות קטנים]...

והוא הדין לעניינו, ורוצים מאד להתחזק בתפילה, מגיע ה'המן' שבתוכנו, ואומר לנו, אי אפשר לכוון כל התפילה, זה קשה... כאן צריך "קמיצה", עוד קטע ועוד שטיקל, עד שבעז"ה נכבוש את כל התפילה, ונזכה לתפילה שלימה לפניו יתברך...

"זעקה גדולה ומרה" עת צרה גדולה עכשיו !!!

בימים אלו מתחוללת מלחמה עזה בין רוסיה לאוקראינה.

ומלבד התפילות על 'אחינו בית ישראל הנתונים בצרה - במקום ירחם עליהם', אין הרגשה שזה קשור אלינו... זעקה גדולה ומרה משמיע הגה"צ ר' צבי מאיר זילברברג שליט"א: אם נזכר בהיסטוריה הלא רחוקה, רק שנתיים אחורה, נגלה שלפני שנתיים היינו באותו המצב בדיוק, כלומר: היה איזה מגיפה משונה ומסתורית בארץ רחוקה - סין. ו'קורונה' שמה.

גדולי ישראל זעקו את דברי הגמ' (יבמות סג.) א"ר אלעזר בר אבין: אין פורענות באה לעולם אלא בשביל ישראל, שנאמר: הכרתני גוים נשמו פנותם חזרתי חוצותם, וכתוב: אמרתני כאן תיראי אותי תקחי מוסר. ופירש"י (ו"ה) שבבבל ישאב) - ליראם כדי שיחזרו בתשובה.

אבל היינו אדישים, הקורונה שם, ואנחנו כאן, מה זה קשור אלינו? ורח"ל התחזיות התממשו וה'קורונה' הגיעה לכאן, לארץ הקודש, ומעל 10,000 (!!!) יהודים, מתוכם כמה אלפים יראים ושלמים, נפטרו כתוצאה מהמגיפה רק בארץ ישראל, ועוד אלפים בחוצה לארץ... רבותי, יודע אני שאני לא האיש לעורר את האנשים, אבל "אנא כנה, עורי נא, התעוררי נא, בעד הנפש חלי נא... [מתוך פמלת גיעלה]. מוכרחים להתעורר, להתחזק אפילו מעט, "מחצית השקל", לתת משהו, חיזוק קטנטן, קבלה קטנה. עם תפילות מעומק הלב, שח"ו ח"ו הפורענות לא תגיע אלינו לארץ ישראל, ובעז"ה נזכה לקבל פני משיח צדקנו במרה בימינו אמן.

[ועי' תענית (ט). שעל חרב מתירימם בכל מקום, וזה יותר חמור מידבר, ובשיירות מצויות וכו'].
 וידוע מצדדים שיעיתם כאלו הם עת רצון גדולה לביאת משיח צדקנו...

מ"ה למעשה
 התחזקות בעבודת ה'...

לע"נ מ"ה הרני אסן מירון
 ג' הרני אסן קרלין, וכל מיני ישראל

כמו שאמרנו (תענית ב), לעבדו בכל לבבכם, איזהו עבודה שלב וכו'. הנה עבודה בכל לב שנדרש מן האדם לפני בוראו יתברך, היא תפילה, וכו'.

ואם אחרי חוץ החפץ ושקידת ההשתדלות, ישכח את יוצרו, אדון כל המעשים ומחולל כל המאורעות, ואשר בלעדו לא יועילוהו כל המעשים ולא יעזרוהו כל הכנותיו, היסכנו תפילותיו אוצר של מלים, צפצופי הפה, הזה מצות תפלה, לכבד בפה והלב רחוק. הלא יספות חטא על פשע, על לב האבן אשר לא ימס מזרם קדש, אשר ימטירו עליו מסדרי התפלה בעזוז קדשם, אשר הסתירו בכפני מעייני תפלתם, וכו'.

מה מאד יכבד על האדם להתרפא מחלי זה ולהשתלם במצות התפילה, כי אם אמנם עשית תפילת קבע הוא נאמס במשכל ראשון, אבל עשית רחמים ותחנונים לפני הממוס ברוך הוא, הוא מן השלמות היותר גדולה, והקנין היותר נבחר לאדם על פני חלד.

ואמר, איזה פרשה קטנה שבתורה שכל גופי תורה תלויין בהם, בכל דרכיך דעהו (ברכות סג), הנה הידיעה של השגחתו יתברך בכל הדרכים שהאדם דורך, זהו כל גופי תורה.

ואמנם אין בידנו דבר מבאר ארוך ומסדר, להורות לפנינו הדרך הישרה לפתוח הלב ולהרגיש הכליות, זולת עמל התבונה בתורה שבעל פה, ורק העיון בתורה ועמל בה היא הרפואה היחידה והכוללת הכל, לכל תחלואי הנפש. התעדרנות הנפש בכללת התבונה תלויה, ולפי רב הכלכלה וטובה, תגדל הנפש ותחל להרגיש רגשי קדש ואצילות שמימי, להכיר פליאות השגחתו יתברך, ורחמיו המרובים על ברואי יום יום.

אמנם, על האדם להכין לבבו לתורה, ולהכיר תמיד תעודתו, כי אמנם כמו שהחכמה היראה צריכה לעזרת למוד התורה וחכמת ההלכה, כן צריכה היא, קנין התורה, לעזרת חכמת היראה, ועוזרים הם זה את זה ומגדלים זה את זה, כאשר ישתדל האדם בשיניהם יחד. ויעזרו זה את זה אם יתרפה האדם באחת מהן, ע"כ לשון קודשו של החזון איש'.

[א"ה: ה' החזון איש' זיע"א היה נאה דורש ונאה מקיים, וכידוע גדול הדביקות שלו בתורה, שהיה בעמל התורה נורא ואיום, כן היה גדול עמל התפילה שלו, וכלשון קודשו "ועוזרים הם זה את זה ומגדלים זה את זה"].

ממשיך הרב המחבר "ברומו של עולם": והנה רבים אומרים אין ישועתה לנו להתרגל בכוונת כל הממשך הארך של התפילות שקבעו לנו מאורי הדורות לומר כל יום יום, לכן עתה שמע בקולי איעצך ויהי אלקים עמך, עצה בדוקה ומנוסה שמקל על העובד את העבודה הגדולה הזו.

והיא, שישתדל בכל כוחו אך ורק על קטע אחד או שנים של סדר התפילות, במשך שבוע או שבועיים, וילמד ענייניו ופרושייו וחשיבותו כל יום כמה דקות לפני התפלה, וכשבא לעמד ולהתפלל לפני בוראו אותו הקטע, יכניס כל כוח כוונתו

חומש 'ויקרא' עוסק בדיני קרבנות, לצערנו ובעונותינו חרב בית מקדשינו וגליונו מארצנו אין אנחנו יכולים לעשות חובותינו ולהקריב קרבנות בבית הבחירה, אבל יש תחליף. מה התחליף?

כתב ה"שולחן ערוך" (סימן צח סעיף ד) **התפלה היא במקום הקרבן**, ולכך צריך לזהר **שתהא דוגמת הקרבן ב: כוונה ולא יערב בה מוחשבה אחרת**, כמו מחשבה שפוסלת בקדשים; **ומעומד**, דומיא דעבודה; קביעות מקום כמו הקרבנות, שכל אחד קבעו מקומו לשחיטתו ומתן דמי, **ושלא יחזן דבר בינו לקרי**, דומיא דקרבן שהחציצה פוסלת בינו לכלי; **וראוי שיהיו לו מלבושים נאים מיוחדים לתפלה**, כגון בגדי כהונה, אלא שאין כל אדם יכול לבזבז על זה.

ואת מקור דברי השו"ע הביא העטרת צבי (שם) "התפלה במקום הקרבן - דכתבי (הושע יד, ג) ונשלמה פרים שפתינו וכתבי (דברים יא, ג) ולעבדו בכל לבבכם, וכי יש עבודה בלב, הוי אומר זו תפלה (תענית ב)."

בספר בית אלקים (שער התפלה פרק ג) מבאר המבי"ט זצ"ל את כוונת דרשת חז"ל (תענית ב): ולעבדו בכל לבבכם, איזה היא עבודה ששלב, הוי אומר זו תפלה **שנקראת עבודה, שיש בה מעשה, והוא עקמת שפתי בתפלתו**, ולזה אין יוצא בהרהור דלאו כדבור דמי (ברכות כ): **אבל עיקרה היא כוונת הלב**, וענין זאת הכונה הוא לדבק מחשבתו במה שמוציא בשפתיו. אם הוא מסדר שבחו יתברך, יחשב באותם השבחים שמוציא בשפתיו שהם נאותים לו, שהוא כל יכול, ומשיג על כל פרטי בני אדם, לתת לאיש כדרכיו וכפרי מעליו, מה שאין כן בזולת...

הרי שככתב המבי"ט שמצות תפילה מורכבת משני חלקים המעשה והכוונה, והאחרון עקר.

כתב בספר 'ברומו של עולם': והנה הלומד בדברי הפוסקים ההלכות המרובות שבהלכות תפלה, יראה שרוב רובם מתעסקים במעשי התפילה, דהיינו מה צריכים לומר, ובאיזה זמן, ובאיזה מקום, ודיני ההפסקות בהם, ואם שכח להתפתל, וכו'.

אך חלק הכונה אינו בולט כל כך בדבריהם, וההרגשה של רבים היא שהניחו חז"ל להמתפלל לחשוב מעצמו מה שעולה על דעתו בעת אמירת המלים של התפילות שנתקנו לנו.

אך באמת, רעיון זה רחוק מאוד מן האמת, **כי כמו שבארו לנו הפוסקים הלכות מעשי התפלות, כמו כן הרבו לבאר אופני כוונת הלב של מצות עבודה שלב, דהיינו הכוונות שכווננו בהם אנשי כנסת הגדולה וחז"ל, בכל חלק וחלק מתפילותינו והמאה ברכות שחייבנו.**

ובשו"ע כתב רק את ההלכות המעשיות, אבל חובה גמורה לדעת וליישם גם את "חובת הלבבות" - הכוונה הראויה בתפילה, ואכשר דרא ויש היום הרבה ספרים המבארים ומלקטים את דברי חז"ל הקדושים. [הקדמה זו מוקלטת מתוך הספר הנפלא "ברומו של עולם", אשר מביא מדברי חז"ל, מהגמ' ומזוה"ק ועוד הרבה מאוד מקורות, את ענייני כונת התפילה בלשון שיהו לכל נפש].

והנה המחבר הנ"ל הביא בפתח ספרו **מכתב לא ידוע מהחזון איש'** (נדפס בסידור מנחת יושלים, בעריכת הרב ישעיהו אריה דבורסק) - בעניין הנחיצות בכוונה הראויה בתפילה, וזל"ק:

"התפלה, אם היא מצוה מעשית אצלנו אחרי שערכו לנו אנשי כנסת הגדולה נסח ערוך ומסדר בלתי משתנה, הנה אמנם מצוה עיונית. **וכל שלא יצא חובתה מצד הלב, לא עשה גם במעשה מאומה**, שאין תפלה אלא עבודה בליבו של אדם

בה אצל ההיך

מעשה מהזק באמונה ובטחון

"איש לרעהו"

פולטינסקי ש'כבר לפני שבועיים הגיע הלווה לביתו עם כל הכסף, וביקש שאעשה לו טובה, שכיון שאין לו פנאי לעלות לביתו של ראש הישיבה ולהשיב את החוב, הוא מבקש ממני שאעשה זאת במקומו, וכאמור מסר לי את הכסף. אני הוא זה ששכחתי להחזיר, ועל כך אני מתנצל ומבקש סליחה, אמר הערב להגרו"ש ברמן זצ"ל.

כעבור כמה חודשים מגיע הלווה בכבודו ובעצמו לביתו של הגרו"ש, ובידו כספי ההלוואה... 'אני מבקש להתנצל בפני ראש הישיבה על האחרון הגדול בהחזרת החוב... זכרתי את זמן הפרעון, וידעתי שעליו להשיב את הכסף, אבל לא היתה בידי פרטטה לפרטטה, ולכן התרתי לעצמי לאתר את זמן הפרעון, ועל כך הנני מבקש סליחה ומחילה' - אמר.

תמה הגרו"ש, ואמר ללווה: 'וכי אינך זוכר שהחזרתי לי את הכסף על ידי הרב פולטינסקי, שהגיע והשיב לי את הכסף, וסיפר שבקש ממנו לעשות לך טובה, ולהביא את הכסף במקומו?!' והלווה אינו יודע על מה מדבר ראש הישיבה... 'אני החזרתי את הכסף?! מה פתאום?!'

או- אז התבררה צדקתו של הרב פולטינסקי זצ"ל... לא די ששילם מכיסו את כל החוב, אלא עוד פיאר את שמו של הלווה לצדיק, וסיפר שהחזיר לו את כל החוב, והוא זה ששכח...

הסיפור השני שסיפר הגרו"ש שליט"א היה על הרה"ג רבי משה פרנקל זצ"ל, שהיה מלמד תשב"ר, ויום אחד החליט לפתוח חנות למוצרי נקיון ברחוב רש"י.

אימי הצדקנית ע"ה, מספר הגרו"ש, שהיתה בתו של מרן רשכבה"ה ה'קהילות יעקב' זצ"ל, (אחות מרן שהת' שליט"א) כששמעה שהרב פרנקל פתח חנות, הבינה שהוא עושה זאת לצרכי פרנסה קיומית, והחליטה לקנות אצלו את מוצרי הנקיון שלה, אע"פ שהחנות היתה רחוקה מדיירתה.

הסיפורים המחזקים דלהלן נלקחו מתוך הספר הנפלא "מצוות בשמחה", מאת מרן הגרו"ש זילברשטיין שליט"א, בעריכת הרב משה צורן שליט"א - תשוח"ח על מסירת הדברים בעין טובה.

במצב השורר בימינו, מי שחושב על השני, ועושה באמת את כל המאמצים על-מנת לסייע לו, ללא שום התערבות של אינטרס אישי, נחשב לכל הדעות כאישיות נדירה. והכל יודו, שאם עדיין יש אנשים כאלה בעולמנו, הם מצויים אך ורק בין כתלי בית המדרש.

רק מי שאהבת-התורה ספוגה בקרבו, ואין הוא זז כהוא-זה מהשקפתו של תורת-השם (גם אם הוא עמל לפרנסתו), רק הוא מסוגל לחשוב - באמת - על השני, ולקיים את מצוות 'ואהבת לרעך כמוך' בהידורה. מחוץ לבית המדרש, כמעט ואין סיכוי למצוא אדם כזה.

הגאון רבי חיים-פרץ ברמן שליט"א, מראשי ישיבת פוניבז', סיפר שני סיפורים הממחישים את הנאמר לעיל, ומחזקים את השמועה 'לקנות את מידת החסד וההתינה והחמלה', כפי שכתוב 'החינוך'.

יש לשים לב שהאישים העומדים בכותרות-הסיפורים הללו לא היו מגדולי הדור, וגם לא גאוניס מפורסמים, אלא יהודים שהיו ספונים בין כתלי בתי המדרשות, ומשם הם שאבו את דאגתם היתירה לזולת.

הסיפור הראשון של הגרו"ש שליט"א, היה על אביו, הגאון רבי שלמה ברמן זצ"ל, חתנו של מרן ה'קהילות יעקב' זצ"ל, שהרביץ תורה במשך עשרות שנים בישיבת פוניבז'.

לא רבים יודעים שהגרו"ש זצ"ל החזיק בביתו גמ"ח להלוואות כספים, ממנו נהנו תלמידי חכמים רבים שהיו זקוקים להלוואות. פעם אחת אירע שאחד הלויים לא החזיר את הכסף, וכיון שהיה מדובר בכספי-צדקה, הרי כשעברו שבועיים מאז הזמן שנקבע לפרעון, התקשר הגרו"ש אל הערב, ששמו היה הרב י. פולטינסקי זצ"ל, כדי להזכיר את עניינו של החוב.

מיד לאחר מכן הגיע הערב לביתו של ראש הישיבה זצ"ל, ובידו כספי ההלוואה, ומסרם להגרו"ש, תוך שהוא מבקש את סליחתו.

ברצותו לבאר את הסיבה שהוא מבקש סליחה, אמר הרב

לעברו בכל לבבכם

התחזקות בעבודת הלב - זו תפילה

לימוד ענייני הקרבנות חשוב יותר מהקרכת הקרבנות כפועל

כתב רבינו ה'חפץ חיים' (תורה אור פרק א' ובהגה"ה) גרסין במסכת מנחות (ק) "אמר ריש לקיש, מאי דכתיב: זאת התורה לעולה ולחטאת ולאשם? כל העוסק בתורה, כאילו הקריב עולה מנחה חטאת ואשם. אמר רבא: האי לעולה למנחה, עולה ומנחה מיביעי ליה! אלא אמר רבא: כל העוסק בתורה, אינו צריך לא עולה (ולא חטאת) ולא מנחה ולא אשם. אמר רבי יצחק, מאי דכתיב: זאת תורת החטאת וזאת תורת האשם? כל העוסק בתורת חטאת כאילו הקריב חטאת, וכל העוסק בתורת אשם כאילו הקריב אשם". וכן בשאריו הקרבנות גם גבי עולה כתיב תורת העולה תורת המנחה. [גלברותא נקט בגמ' דאף באלו שבאין דוקא על חטא ולא בנדב או נדבה אפילו הכי מהני הלימוד בהן כאילו הקריב לכפרה שלימה או להגן מן היסורין].

כותב ה'חפץ חיים': ונ"ל שכונת רבא ג"כ על העוסק בתורה מהאי ענינא קאמר כגון שערב על עשה שבזמן המקדש היה צריך להביא עולה לדורות אחר שעשה תשובה וכוהים ילמוד שפערע מהאי ענינא וכן מוכח בליקוט ירימיה (ליקוט שמעוני ירימיהו רמז שבא) דאימתא א"ר אמר ר' לוליינא שאל קריטיס אחד את ר' יוסי מה שאני רואה את תורתכם פלסטריין הוא שכתוב ולכהנים הלויים וגו' והרי חרב בית המקדש ובטלו הקרבנות, אמר להם ח"ו אין דבר בתורה פלסטריין ולא דבר של שקר אלא כל התורה היא אמת. א"ל הקדוש ברוך הוא לכהנים וללויים אם אתם עוסקים בתורה בקרבנות מעלה אני עליכם כאלו אתם מקריבים בכל יום עולה וכליל, וכה"ל וללוי אמר תומיך ואוריך וגו' יורו משפט'ך ליעקב, וכה"ל כי חסד חפצתי ולא זבח, וכה"ל זאת התורה לעולה למנחה, לא עולה ולא מנחה". ומה דהוסיף רבא על ריש לקיש, נ"ל בפשוטו משום דבכל מקום שאנו אומרים דזה שעשה דבר פלוני הוא העיקר, אלא שזה נחשב ג"כ כמו אותו דבר בין לעונש [כגון: כל הכועס כאילו עובד עבודה זרה, עבירה העיקרית היא העוין] ובין לשכר [כגון כל הממלא רובם של ת"ח יין כאילו מנסך ע"ג המנחה - ניסוך הוא העיקר] והכא כיון שאמר ר"ל שמעלת התורה הוא כאילו הקריב עולה וכו' משמע שמעלת ההקדבה היא יותר ממעלת התורה, ובאמת זה אינו דמעלת התורה הוא נעלה יותר מהקדבה גופא, ולזה אמר דכונת הכתוב הוא שאינו נצרך לתיקון העולן, שבתורה של אותה פרשה ניתקן יורו. מוירא י"ג לשון של ה'חפץ חיים'!!!

ממשיך ה'חפץ חיים': ולאות שהאמת איתי מצאתי הנעלם [א"ה: הכונה לזוהר הקדוש] שהיה נעלם רבות בשנים ונמצא רק לפני כמה מאות שנים במערה) פרשת וירא "בטלו הקרבנות לא בטלה התורה האי דלא אעסק בקרבנות ליעסק בתורה ויתנהי ליה יתיר דאמר ר' יוחנן כשפירש הקדוש ברוך הוא הקרבנות אמר משה רבונו של עולם תינח בזמן שהיו ישראל על אדמתם כיון שיגלו מעל אדמתם מה יעשו אמר לו משה יעסקו בתורה ואני מוחל להם בשבילי" ויתר מכל הקרבנות שבעולם שנאמר (ויקרא ז) זאת התורה לעולה למנחה וגו' כלומר זאת התורה בשביל עולה בשביל מנחה בשביל חטאת בשביל אשם".

[א"ה: דבר נוסף במעלת לימוד ענייני הקרבנות מובא שם בזוה"ק - א"ר כרספדאי האי מאן דמדכר בפומיה בבתי כנסיות ובבתי מדרשות ענייני דקרבנות ותקרבנותא ויכוון בהו. ברית כרותה הוא דאינון מלאכי מדמרכין חובה לאבאש ליה דלא יכלין למעבד ליה אלמלא טיבון].

מסביר ה'חפץ חיים': ומטעם שאור התורה עולה על הכל רק מ"מ בזמן שהיה אפשר לקיים במעשה ממש לא היה ביכולת האדם לפטור עצמו בלימוד תורתן של הקרבנות דאז היה הקרבנות כמו שאר מצוות מעשיות גזירת המלך לקיימן במעשה דוקא...

וקרשתי מבבל הזמנים

בענייני 'שבת מרבא קדישא'

להגביר את אהבת השי"ת והשבת בקרבנו

מסופר על הגה"ק הגרו"ש מבריסק זי"ע, כי בימי 'השוואה' נשאר בגפו עם חמשת בניו ושתי בנות (ה"ה הרבנית פיינשטיין והרבנית שיף), לאחר שנלב"ע הרבנית עם שניים מצאצאיהם, והנה הרבנית שיף היתה שבורה עד דכדוכה של נפש מאחר שהיתה אז כבת ז' שנים, ומלאה 'געגועים' עזים לאמה שחל"ה, רק 'מוכרת' אחת נשאר בידה 'שרשרת' שנותרה לפליטה מאמה ע"ה. שרשרת זו קרועה היתה, וללבישה לא הייתה ראויה, ובה הייתה ה'יתומה' מחזקת אותה בישימה כנגד הלב, בלכתה בדרך בשכבה ובקומה, ובה הייתה מתנחמת פורתא.

אחר זמן, כשעסקני עולם הפעילו כל כוחם, הצליחו להשיג רשיונות להעלות את ה'רב' עם כל בני משפחתו לארץ הקודש, ואכן, אחר כל ההתקאקאי דעדר עליה, הגיעו דרך אניה בלב ים לחוף מבטחים בערש"ק 10 דקות אחר שקיעת החמה. כמובן שלא היה להם כל היתר לעלות ליבשה עם מיטלטליהם, כי הים דינו ככרמלית ואסור בטלטול, וכל אחד מהנוסעים לבש כל מה שיכול ללוש וירד כך מהספינה, עתה נפל דבר, כיצד ינתקו ילדה קטנה כבת ז' מה'זכר' האחרון שנותר לו מאמה ע"ה, עד שנדמה היה כי לנתק אותה מאותה השרשרת הרי הוא כמנתק אותה בחייה מאמה... ומי יאמר לה - לאותה קטנה הממרת בבכי תמרוים... הלכות 'כרמלית' וטלטול בשבת, כשהדברים נוגעים לענייני נפשות, מכיוון שכך הוטל ה'תפקיד' על אביה - מרן הגרו"ש.

וכך סיפרה הקטנה - לימים הרבנית שיף, אביה ניגש אליה ובאהבה וחמימות חיבק אותה, והאריך לתאר ולהפליג בשבח אותה השרשרת האהובה... ולאחר מכן הוסיף, אבל, השבת חביבה לנו עוד יותר, הרבה יותר מהשרשרת, ובוזה הצליח לחמם את ליבה, ויתרה על השרשרת וכן ירדה מהאניה.

וכך אמרה הרבנית, הבה נחשב חשבוננו של עולם, וכי יש כח ב'מילים' לשכנע ילדה קטנה במצב כזו שתותר על 'שטיק מאמע' (חטיבה אחת של אמה) שראתה באותה שרשרת ... אין זה אלא שהאהבה והחמימות שהחדיר אבי הגדול לתוככי לבי לאהוב עד אין סוף את השבת - היא שגברה על שאר מיני האהבה. הוסיפו לפרש עפ"י בנוסח התפילה 'הנהיחני ה' אלוקינו באהבה וברצון שבת קדשך', שעל ידי האהבה לשב"ק יזכה לנחול אותה כראוי בכל פרטיה ודקדוקיה.

לידין ייאמר, כל אחד וה'שרשרת' שלו... - הנסיון והקושי שלו שהוא קשור בו, עד שמרגיש שאינו יכול להתנתק מכן, עצתו היא שיכניס בלבו אהבה יתירה לאביו אוהבו שבשמים, עד שתגבר האהבה להשי"ת על שאר האהבות והתאוות, ועיניו יוכל להתנתק מכל דבקותו בעניינים שהם היפך הקדושה... (באר הפרשה פקודי תשפ"ב).

<p>הדפסת העלונים ברכסים נתרמה: כהודיה לה' על בריאותו האיתנה של ילד החלאה/ה יניק והחכים אלימלך אסרף ניי"ו, ולזכותו. יזכר אביו ואמו לגדלו לתורה לחופה מעשים טובים, וליריות מנצח ומבט יוצא ח"רוב נחת בקרשות. חלק נתרם לע"ג: משה בן תנוס תורת. וזוטנו רחל זינת בת טוביה תורת.</p>	<p>חבורת "מעין עולם הבא" [ג' דפים במסכת שבת] קא - קג</p>	<p>ניתן להרשם לקבלת העולן במייל a0548496676@gmail.com ככל ענייני העולן ניתן לפנות ל- 0548496676</p>	<p>נא להזמין לזרע קודש בר קיימא ל: ישראל אלחנן בן יהודית נילי, וזוטנו עינב בת כרמלה. העושה רבות למען הפצת העולן בשכונת נוף כנרת - פרייה, עירי"ק טבריה</p>
---	--	---	---